

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
rýpavá
tiskovina**

*zvuk, který vydává přikulovaný sud ve Vokýnku

Nu cožÚvodník Laura Makovičková

Včerejším dnem jsme se plynule přehoupli do druhé poloviny soboteckého festivalu. Už i v redakci můžeme pozorovat větší míru únavy a lehčí peněženky. To nejvíce trápí ty stále studující, kteří se smutkem na tváři pomalu přesedají z oblíbené pizzerie Maštal na levnou čínskou polévku z pytlíku. Nutno ale říct, že milou paní prodavačku z večerky na náměstí podpoříme rádi, obzvlášť po tom, co nás včera nad ránem zachránila v nouzi (čti prodala piva). Informace o poslední objednávce ve Vokýnku se k nám totiž nějak nedostala, ale my se nezlobíme a přejeme vokýnkářům co nejdříve spánek, aby mohli druhý den opět rozdávat piva s úsměvem.

Autorka má ráda levné čínské polévky.

PROGRAM - ČTVRTEK 6/7**9:00 Spořitelna**

Rozhlasová dramaturgie a dramaturgie – MgA. Lenka Veverková v přednášce posluchače provede všemi fázemi dramaturgické práce

13:30 Zahrada děkanství

O škole nákladu života – přijďte si s Liborem Vackem pohovořit o včerejším scénickém čtení

14:00 Zahrada Šrámkova domu

František Hruška – autor přečte cosi ze své tvorby, jen zatím neví přesně co

15:00 Zahrada Šrámkova domu

Ludvík Aškenazy – Putování za švestkovou vůni – rozhlasovou pohádku o trpaslíku Pitřýskovi uvede dramaturgyně Lenka Veverková

16:00 Spořitelna

Hlas zahraničních reportérů – Martin Dorazín a Miroslav Karas uvažují o zaměstnání rozhlasových a televizních zpravodajů

16:00 Zahrada děkanství

vstupné 50/70 Kč

Eva Papoušková – *Kosprda a Telecí* – autorské čtení a povídání si nejen o literatuře

19:30 Zahrada Šrámkova domu

vstupné 150 Kč

Parnas i ulice – zhudebněná poezie – Jiří Šlupka Svěrák a Michal Bystrov hrají a zpívají básně svých oblíbených básníků

22:00 Zahrada Šrámkova domu

Poezie všedních dnů – scénické čtení ze sbírek ostravských básníků

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Maštal

Snídaně (7:30–10:00):

Punkové řezy

Oběd (11:30–15:00):

Hovězí vývar s nudlemi

Svíčková na smetaně, houskový knedlík, brusinkový terč

Čočka na kyselo s uzeným masem a kyselou okurkou

Čočka na kyselo s vajíčkem

Večeře (17:00–20:00):

Zeleninová polévka

Míchaný salát, pečené kuřecí paličky

Smažený květák s vařenými bramborami a tatarskou omáčkou

Vokýnko

Hummus z červené řepy

Mrkvové řezy

Na ptáky jsme krátký, hlavně pokud jde o zpěv

Raportáž Vojtěch Jandera

Těžko si ve zvířecí říši představit libozvučnější projev života, než je zpěv rozmanitých opeřenců. Okolí Sobotky a vlastně celý Český ráj se svými přírodními krásami je pak pro mnohé druhy okřídlené zvířeny stálým i přechodným domovem.

Ranní ptáčata z řad návštěvníků festivalu měla ve středu ráno jedinečnou příležitost zaposlouchat se do plejády zvukových projevů místní fauny doplněných výkladem zkušeného ornitologa a autora oblíbených populárně naučných publikací RNDr. Zdeňka Mrkáčka. Přestože se z náměstí Míru vycházelo téměř za kuropení a trasa pochodu nebyla zrovna nejkratší, ukázalo se, že zájem o přírodu u velké části publika převážil nad pohodlným dospáním.

Po celý pochod trvající přibližně dvě hodiny se Zdeňku Mrkáčkovi úspěšně dařilo udržovat bedlivou pozornost přítomných, přičemž o poutavosti sdělovaných informací svědčí i fakt, že téměř všichni účastníci vydrželi až do konce komentované vycházky. Vytrvalým posluchačům tak bylo umožněno lépe se seznámit s hlasy ptactva, které prosycují prostory lesního porostu, luk i okolí lidských obydlí. Zasloužit bylo možné kupříkladu pěnici černohlavou, strakapouda velkého a desítky dalších.

Jak jsem již uvedl výše, program byl zaměřen především na zvukové projevy různých druhů pěvců, naživo spatřit konkrétní opeřence se tedy poštěstilo pouze výjimečně (povedlo se tomu například

v případě v Sobotce všudypřítomných jiříček). Pro méně zkušené pozorovatele ptactva měl přednášející po ruce atlas, jenž umožnil všem přítomným propojení sluchového vjemu s vizuálním.

Doplnění typického soboteckého programu o vzdělávací akce související s poznáváním přírody či její ochranou považuji za krok správným směrem. Obzvláště v době, kdy jsme každý den svědky decimace původních biotopů a stále častěji se o slovo hlásících důsledků klimatické krize, je třeba si připomínat, o co bychom bez péče o přírodu již zanedlouho mohli přijít. Nezbyvá než doufat, že i v následujících letech organizátoři přijdou s podobně kvalitními a v důsledku společensky odpovědnými body programu.

Autor kouká, kde co lítá.

Poslyš, jak zní z jeviště

Imprese Ondřej B. Vinš

Prof. Palková přijela, odpřednášela a navzdory technickým problémům okouzila publikum. Přiměřené množství teoretických poznatků o mluvené řeči v běžné komunikační situaci a při specifickém vztahu herec → divák doprovodila ukázkami z několika inscenací Národního divadla, kde dlouhá léta působí jako hlasová poradkyně. Ačkoli nás na začátku prof. Palková varovala, že nám určitě neřekne mnoho nového, odcházel jsem z její přednášky s pocitem, že až příště půjdu do nějakého divadla, budu si dávat dvojnásobný pozor na to, jak zřetelně herci a herečky

artikuluji a zda u toho zrovna jen stojí, chodí přes celou délku jeviště nebo třeba skácou přes švihadlo. Musím rovněž ocenit interaktivní otázky, které přednášející kladla nám, což její vystoupení příjemně osvěžilo.

Autor má rád Františka Němce.

Všechno se nás týkalo

Imprese Klára Krásenská

Petr Hruška přijíždí do Sobotky znejistělé deštěm. Prašný trávník, kde se ještě včera popelila Julie, děvčátka Radka a Terezy, básníků první poloviny festivalového týdne, se rázem mění v poddajné měkké bláto. Nad zahradou se přeskupuje déšť, vysoko v mracích se bolavě nalévá jako mléko v ňadrech, bolavě jako ukrajinská vodka nad protileteckými kryty; je to pár dní, co Petr přijel ze Lvova, kde v rámci Měsíce autorského čtení vystoupili čeští, slovenští a ukrajinští autoři. Libor Staněk, moderátor, se vyptává, Petr mluví o té nejzranitelnější účasti: překlopit do sebe několik sklínek a sám se, bezděčně, minout o jedno patro a skončit v krytu. Představuju si tu dutou ozvěnu kroků, umělé světlo, tu strašnou vratkost samoty tam, kam se spěchá jen v houfu, kam se po schodech sbíhá, kde se pak nějak, kdovíjak je po hodinách. V podpalubí, kde to vrže válkou. Na podzim loňského roku vydal Petr Hruška sbírku *Viděl jsem svou tvář* užasle přihlízející výpravě Fernãa de Magalhãese (od jejíhož návratu v září 2022 uplynulo 500 let). Ještě užasleji ale přihlíží (kdepak přihlíží, dobře o ní ví, svou tvář viděl!) člověčí iluzi o velikosti, o pochopení, o pojištěném smyslu. Nakonec: šlehne lija-vec jak nad Sobotkou a smýkne s tebou do podpalubí, do krytu, ani se nenaděješ, jak nic nemáš. Petr říká: Tam, kde jsme v největší bezmoci, tam v těch zajíčkovských kanálech sraček, co jimi musíš projít, chceš-li mluvit o čistotě, tak tam snad velikost probleskuje. Nad zahradou se přelévá slunce, odevšad voní voda. Pořád musím myslet na ten sklep. A co za milost nakonec odvolá sirénu. Jak ji poznáš. Už teď tě zebe z toho, jak se tě všechno týká.

Autorka ráda jídává špagety z co nejplošších talířů.

Stažené, snící a na dietě

Raportáž Eliška Rybová

Včerejší scénické čtení Škola náklad života z próz o studentkách uměleckých škol možná působilo chvílemi poněkud kostrbatě. Nejsem si jistá, jestli to byl účel, anebo důsledek nepřipravenosti, každopádně to mělo své kouzlo. Dívčí rozhovory tak byly mnohem autentičtější, divák se dokázal více vcítit do rolí jednotlivých studentek a pocítit jejich stres z útlaku působeného studentkami starších ročníků a také učiteli a vychovateli z umělecké školy.

Oceňuji práci s posilovacími stroji, na nichž se celé čtení odehrávalo, zvláště vzdávám hold slečně, která vylezla po žebřinách až nahoru na prolézačku a část své pasáže četla tam v ne zrovna pohodlné poloze. Obecně bylo čtení provázeno různým protahováním a posilováním a myslím, že takto hrát bylo velmi náročné, a to jak fyzicky, tak i psychicky.

Musím také ocenit, že pro scénické čtení byly vybrány i pasáže, které život studentek ukazovaly z pohledu všedního života žen, týkající se například společenských nároků na vzhled postavy, problémy spojené s menstruací, ochlupením, růstem prsou a v neposlední řadě také ztrátou panenství a možným zklamáním s ní spojeným. I díky tomu postavy, které odevzdaně plnily příkazy svých vedoucích a u toho snily o stáří plném dobrot, jež si teď v mládí nemohou dovolit jíst, působily uvolněně a bezstarostně.

Ačkoliv se začátek nesl v duchu bolesti ze stažených, o dvě čísla menších korzetů a psychické nepohody plynoucí z přehnaného důrazu na dokonalost postav studentek, nakonec se ze čtení vyklubala vtipná podívaná. Nakouslo sice aktuální a důležité téma, ale podalo jej vtipným a uvolněným způsobem, a své pozorovatele a posluchače tak nezahltilo žádným nákladem života.

Autorka málem nepodlezla zábradlí kolem stadionu.

Soumrak ve čtyři odpoledne

Recenze Jan Henyš

Divadla pro dospělé zpravidla operují s vysokými cíli, ať už je to věrné adaptování, nebo nevěrné aktualizování, estetika, apel, přesah nebo dojem. Méně už se zabývají tím, zda vydrží diváci v klidu sedět a nezačnou si mezi sebou povídat. V tomto ohledu to mají divadla dětská o něco složitější. Délka programu pro nejmenší musí být patřičně nastavena a naředěna přestávkou (nebo přestávkami), ani tehdy ovšem není vyhráno. Nejdůležitější je malé oči zaujmout a upoutat. Inscenaci *V hodině soumraku* se to povedlo na celých svých 50 minut.

Divadelní adaptace textu Astrid Lindgren je vystavěna na storytellingu – vyprávění na steroidech s prostorem pro improvizaci. O to se postaral herec brněnského divadla Polárka Matěj Záhořík. Ten si publikum podmanil nejen dobrým herecko-vyprávěčským výkonem, ale také prací s dětmi, které do představení vhodně zapojoval a komunikoval s nimi i mimo prostor tomu vymezený. Na zvědavé dotazy (např. na to, jak je možné tak rychle spočítat všech 421 chapadel čtyřistajednadvacetichapadelnaté choťobnice) odpovídal herec ve snesitelné míře tak, aby mu hledištní děťátka nerozebrala představení na prvosoučástky.

Co bylo na představení vůbec nejzajímavější, byla práce se zvukem. Za použití bizarního hudebního nástroje vyrobeného z plechové konve, looperu a hlasového procesoru se Matěji Záhoříkovi podařilo vytvářet zvláštní dysharmonické psychedelické zvukoprostory, na jejichž podobě se mohly podílet i děti. Použití takových zvuků v podkresu pomáhalo příběhu s dynamikou a zejména vytvářelo atmosféru, kterou si užili i rodiče přítomných ratolestí.

Dětské divadlo tohoto rázu bych rád doporučil i dospělým účastníkům a účastnicím festivalu. Uvolnit a pobavit se u něj totiž může dítě tříleté i dítě desetkrát starší.

Autor si chce zahrát na tu konev.

Pohled, jak...

Jazykové okénko Ondřej B. Vinš

Co víte o znakových jazycích? Říkám to správně, jsou to jazyky, *znaková řeč* je termín sice velmi frekventovaný, ale nesprávný a pro Neslyšící až urážlivý. Každý český Neslyšící (zápis s velkým písmenem znamená, že se konkrétní jedinec chápe jako člen jazykové a kulturní menšiny) je totiž hrdý na to, že jeho rodným jazykem je český znakový jazyk, který, stejně jako ostatní ZJ po celém světě, patří mezi jazyky přirozené, autonomní a plnohodnotné, které se od mluvených jazyků liší pouze svou modalitou – zatímco třeba angličtinu slyšíme, britský znakový jazyk (BSL) vidíme. Znakové jazyky jsou tedy vizuálně-motorické. Ne vždy se ale těšily postavení respektovaných jazyků, neboť dříve je slyšící pokládali za pouhá ikonická gesta či posunky, nikoli za systémy s vlastním vývojem, gramatikou a lexikem.

Ten, kdo toto zažité paradigma radikálně proměnil, byl americký slyšící lingvista William Stokoe (1919–2000). Od dob strukturalisty Charlese Hocketta (1916–2000) platilo, že přirozený jazyk je definován řadou distinktivních rysů, z nichž prominentní místo zaujímal dvojí členění (*duality of patterning*), tedy existence fonémů, které sice nenesou vlastní význam (to dokážou až morfémy), ale mají schopnost význam vyšších jazykových jednotek diferencovat (srovnejme minimální pár *pes - les*, jenž se liší pouze jedním fonémem). Stokoe rozbořen amerického znakového jazyka (ASL) prokázal, že v něm existuje dvojí členění, a proto můžeme hovořit o fonetice a fonologii znakových jazyků. Jak toto členění vypadá? Každý znak se podle Stokoeho skládá ze tří komponentů (cherémů), kterými jsou umístění znaku ve znakovacím prostoru (ten je vymezen linií temene, žaludku a rozpažených loktů), tvar ruky a pohyb. Tyto tři komponenty znaku odpovídají fonémům v mluveném jazyce a mají stejnou funkci, tedy rozlišování významu vyšší jazykové jednotky, v tomto případě znaku. Stokoe tedy započal doslova revoluci v emancipačním procesu znakových jazyků.

Pokud vás tato problematika zaujala a chtěli byste se třeba naučit znakovat, můžete využít nabídku kurzů, například od centra Pevnost či České unie neslyšících. Doporučuju také podívat se na stránky Ústavu jazyků a komunikace neslyšících FF UK, kde se dozvíte informace o vysokoškolském studiu. Další informace získáte v online *Novém encyklopedickém slovníku češtiny* pod heslem Znakový jazyk, jehož autorkou je nestorka výzkumu českého ZJ, prof. Alena Macurová, která již několikrát zavítala na Šrámkovu Sobotku.

Autor zkouší znakovat levačkou.

Překládám vlastně ze sobeckých důvodů

Rozhovor Kateřina Prášilová

Středeční večer na Šrámkově Sobotce zcela opanoval svým autorským čtením Pavel Novotný. V dechberoucím hodi- novém výstupu recitoval, zpíval a vůbec celým svým tělem interpretoval zejména texty ze sbírek Havarijní řád, Ze- vnitř a Dědek. Protože je zcela zbytečné k této performance cokoli dodávat a nemá smysl se pokoušet o její zprostřed- kování těm, kteří o ni přišli, místo pokusu o reflexi tohoto zážitku jsem se raději Pavla Novotného zeptala, jak jeho básně vznikají nebo co za zvuky ho inspiruje.

Jaký je váš nejoblíbenější zvuk?

Těch je celá řada, jeden hodně oblíbenej ale mám, často se k němu vracím. Je to dunění plechového mostu na jednom nejmenovaném místě, kam občas chodím. Vždycky si stoupnu na tu krásnou nenápad- nou plechovou plochu, dupnu do ní a ona se celá rozezní. To dunění trvá hrozně dlouho. Nejlepší je tam jít v noci, kdy to není vůbec ničím rušený, jenom sem tam projede pod mostem auto. A udělá takový všsch... a zase další všsch. Kupodivu mám rád i izolo- vaný zvuky aut na dálnici, každé sviští jinak, připomíná tření smyčcem. Dokonce některý vlaky připomínaj smyčce, dají se ladit do akordů. Strašně dobře mi zněj rychlovlaky, dělaj takový úúúúúú.

Inspirují vás zvuky věcí?

Jednoznačně. Zvuky věcí a zvuky lidí. Můžou se různě prolínat, mají rytmus, někdy skoro tón. Lidi v sobě maj hodně rytmů a melodií. Dobře se to kombinuje.

Máte evidentní vlohy pro hlasovou interpretaci textu. Jak to máte s grafickým záznamem textu? Zajímá vás písmo?

Určitě. Je strašně zajímavý přestupovat mezi různými způsoby zapisování. Člověk píše jinak, když píše na počítači, jinak na stroji a jinak rukou. Spoluurčuje to tok i povahu či tektoniku textu. Psací stroj má až perkusivní vlastnosti, jaksi seká písmena a slova. Psaní rukou je proškrabování se, propichování se a prodrhnutí se někam skrze písmo – protože já ne- psal nikdy hladce, vždycky jsem s písmem spíš

zápasil. Zajímavej je i počítač, nejde jen o to, že text jde kliknutím myši smazat, ale i o tu prapodivnou možnost přesunování částí – potom spíš komponuju, má to daleko k lineárnímu psaní.

Vnímáte nějakou hranici mezi básní a písni?

Píseň si podle mě říká o naprostou čistotu sdělení. To se s poezií nevyklučuje, ta je také koncentrovaným sdělením, ale přece jen bývá komplexnější i otevřenější. Na písni se mi strašně líbí možnost maximálně zhustit obsah, baví mě její legitimní repetitivnost, kroužení kolem věcí.

A dříve jste se věnoval písni nebo psal poezii?

K písni jako takové jsem se dostal jednak poslechem, iniciační pro mě byli třeba Voskovec a Werich. A vždycky mě přitahovala mluva pochytaná zvenčí. Když lidi mluví třeba venku na ulici a u toho se hejbou, melou někdy naprostý blbiny. Každý ale mluví svým rytmem a svou melodií, je to neopakovatelný. Je to jako s ptačím zpěvem, každý projev je unikátní. Když člověk projde kolem skupinky lidí a zaslechnete útržek hovoru, může tam vyniknout nějaký rytmický fragment, nečekaně. Na to se dají nabalovat další variace, a člověk je chycenější. Jako pro chodce je pro mě hrozně důležitý si udržovat pozornost. Nechat bovat v našpicování smyslů.

Z úseků hovorů ve vašich básních vystupují samí nařvaní chlapáci, působí to jako jakési odmítnutí přílišného braní se vážně. Usilujete o tohle téma?

Myslím, že pro poezii je v dnešní době strašně důležitá ironie. Bez odstupu normální čistou poezií asi už nelze dělat. Exaltovanost, niternost, patetický sdělení působí opotřebovaně až směšně. Existuje ale pár postupů, jak to rozložit a vytvořit něco, co stále může působit autenticky. Sbíráni věcí kolem nás, ale také sbíráni věcí, co se dějou v našich hlavách. Baví mě v poslední době konfrontovat to, co slyším zvenčí, s tím, co si myslím, čím jsem sám utvořen. I vnitřní stavy lze zachytit s odstupem. Člověk může sám sebe zpředmětnit jako postavu, může ze mě promlouvat nařvaný chlapák i spratek, někdo, koho skoro neznám,

můžu nepoznávat sám sebe. Tahle technika sebeironie je napínavá. Je ale důležitý tu ironii nepřepálit, nedělat ze sebe ani z ostatních blbce. Při zpracovávání materiálu platěj poměrně vysoký etický pravidla, člověk nesmí být hyena ani vůči lidem kolem, ani vůči sobě, jinak to prostě nebude fungovat.

Kromě vlastní básnické tvorby ještě překládáte. Jak vnímáte zvuky jazyků?

Jsem neustále rozkročený mezi češtinou a němčinou. Když se text přelije do německých struktur, zní to úplně jinak. Nikdy jsem ale nezkoušel své vlastní české texty překládat sám do němčiny. Nechávám si básně přeložit od někoho, kdo tomu rozumí a dokáže pracovat se všema těma jemnůstkama. Vždycky pak v textu objevím další roviny, a někdy ho mám dokonce radši v německém překladu než česky.

A když překládáte vy, zažíváte u toho procesu něco jiného než u psaní vlastních básní?

Vybírám si autory, kteří se mnou rezonují. V tu chvíli se na jednu stranu snažím pro autora vykonat službu, aby jeho sdělení bylo vydestilovaný, aby to byl on. Na druhou stranu právě proto, že se mnou autor rezonuje, ladí to i s mým tvůrčím procesem. Baví mě, když ti autoři ještě žijí a dá se to s nimi probrat. Je strašně napínavý, když můžeme řešit každou hlásku, zajiskření slov nebo posuny kontextu. Když to se dá s autorem konzultovat, je to luxus, vlastně úplný duchovní obžerství. Na překládání mě baví kontakt s textem, ponor pod ruce a do hlavy někoho, koho jako tvůrce obdivuju. Překládám vlastně ze sobeckých důvodů. Jako obrozeneckou službu národu to vnímám míň, ale taky, to jo!

Ty jiná, zlá milá

Imprese Vojtěch Kouřil

Večerní hodinka s básněmi Pavla Šruta v městském divadle byla příjemná. Hlas Viktora Preisse leitmotivicky ukolébával zvukomalebnými verši o „mé / zlé milé“. Nutno taky vyzdvihnout výkony ostatních herců ztvárňujících postavy ve sbírce, kterými byli mimo jiné Valérie Zawadská nebo Josef Somr. Celá audio podoba scénáře básně měla dle slov Petra Gojdy, který program uváděl, 54 minut. Autor tohoto textu by nyní rád vypsál některé verše a části básní, které mu mimořádně utkvěly v paměti a zalíbily se mu:

[...] zas noc je líná
a líná jako pes
a líné stíny stíná
měsíc se drbe
v srsti hvězd [...]

[...] má milá
 zas k vínu přikusuju líh
 a visím na tobě
 přiškrcen tenoučkou
 nikotinovou nití [...]

[...] a usmívala se tak letně
 jako by něco nezačínalo
 jako by všechno nezačínalo
 končit [...]

Autorovi se líbí koncept poslechu audioknih v divadelním sále.

Za svitu svíc

67 slov Ondřej Chaloupecký

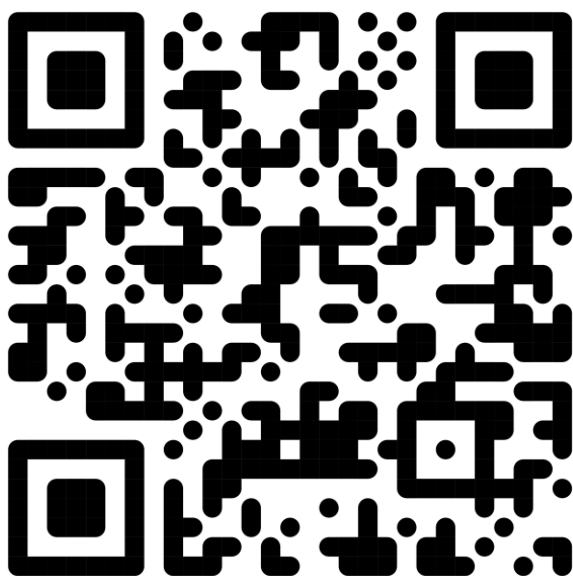
Včerejší Společnost mrtvých básníků věnovaná Ivanu Vyskočilovi na zahradě děkanství přinesla víceméně to, na co jsme si za poslední roky zvykli. Dramaturg večerního setkání Jan Smolka přeci jen drobnou změnu přichystal – čtení povídek nyní již nestárnoucího autora přítomnými účastníky nokturna začal sám Ivan Vyskočil prostřednictvím nahrávky na Lomozově notebooku. Program pak i díky bedlivému dozoru přísné, ale spravedlivé Hany Kofránkové proběhl v tradičně dojemné atmosféře bez jakýchkoliv zádrhelů.

Autor doufá, že na něj v cukrárně z rakvičky vyskočí Anife.

Karawane
 Hugo Ball

jolifanto bambla o falli bambla
 großiga m'pfa habla horem
 egiga goramen
 higo bloiko russula huju
 hollaka hollala
 anlogo bung
 blago bung blago bung
 bosso fataka
 ü üü ü
 schampa wulla wussa olobo
 hej tatta gorem
 eschige zunbada
 wulubu ssubudu uluwu ssubudu
 -umf
 kusa gauma
 ba-umf

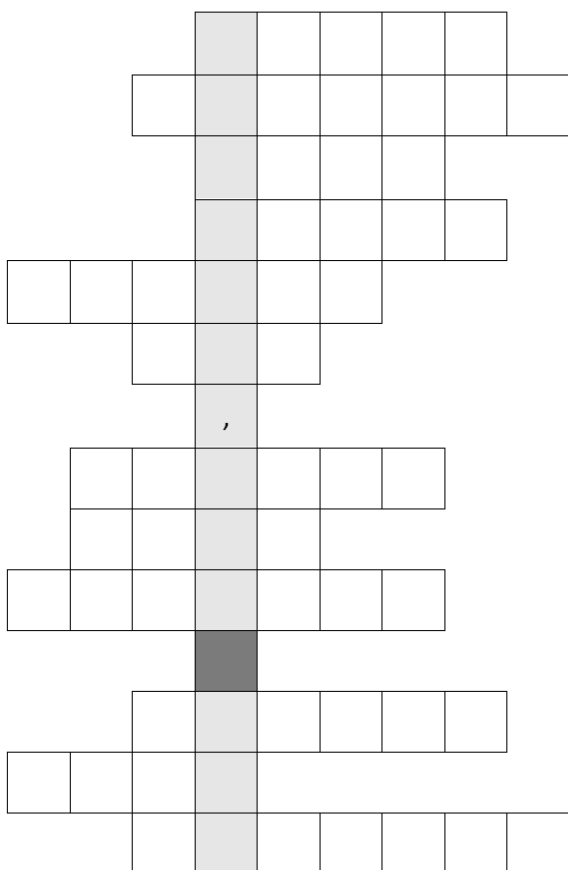

Báseň v interpretaci Tria Exvoco.

Pro chytré hlavičky

Raport! dětem Eliška Rybová, Magdalena Kvasničková,
Tereza Chvátalová

Doplň křížovku a vylušti tajenku:

1. Které zvíře dělá CHRO CHRO?
2. Jak říkáme společenské akci, na které se zpívá a hraje hudba?
3. Jak se jmenuje smysl, díky kterému vnímáme zvuky?
4. V lese nám pod nohama šustí suché...
5. Koníkům klapou...
6. Jak se jmenuje orgán, kterým slyšíme?
7. Které zvířátko dělá HAF HAF?
8. Díky hlasivkám z našich úst vychází...
9. Jak říkáme jazyku, kterým komunikují neslyšící?
10. Od citoslovce BZZ vytvoř sloveso.
11. BIM BAM dělá...
12. Jak se jmenuje nástroj na pískání?

JAZCVIČKA

1) Rozhýbej si jazyk těmito jazykolamy. Třikrát za sebou řekni:

PUDL PRDL PUDR

NENAOLEJUJE-LI TĚ JULIE, NAOLEJUJI JULII JÁ

KRÁLOVNA KLÁRA NA KLAVÍR HRÁLA

NEJKULAŤOULINKATĚJŠÍ

2) Slova mají přeházená písmena. Dej je do správného pořadí a vylušti všechny hudební nástroje

KAROMINHA

UPRATMET

ARAKYT

GLINATR

3) Doplň přísloví:

Co na srdci, ...

Jak se do lesa volá, ...

Koho chleba jíš, ...

Kolik jazyků znáš, ...

Pes, který ..., nekouše.

Hlášení místního rozhlasu

Víčka z víčkoviště prosíme vracejte na místo, lidi po tom šlapou.

V okolí Sobotky padají lidi do příkopy jak starej Magdon.

Sloní žrádlo z Vokýnka není ze slonů, jedná se o klamavou reklamu.

Šmoulí zmrzlinu z cukrárny stále prošetřujeme.

Redakce *Raport!u* fandila Broumovu 2028.

Na zahradě v noci houkají sovy z mazutu.

Sbírejte hovna po psech, lidi v tom šlapou.

Do Sobotky prý míří Kazma, z Varů ho Barťák vynesl v zubech. Proslýchá se, že plánuje vystoupit místo MgA. Lenky Veverkové.

Členové redakce *Raport!u* se snažili adaptovat na okolní krajinu, a tak celý den předstírali, že jsou Trosky.

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Jan Henyš, Ondřej Chaloupecký, Vojtěch Jandera, Pavlína Kašparová, Vojtěch Kouřil, Klára Krásenská, Laura Makovičková, Kateřina Prášilová, Eliška Rybová, Martina Rybová, Ondřej B. Vinš. Všechny fotografie tohoto občastníku s láskou fotografuje © Martin Cáb.

Vychází v Sobotce během 67. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka. Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,
U Studánky 5, 170 00 Praha 7,
IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis Raport! vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.
raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0